

skel fra dengang, hvor en vindmølle stod nede i baghaven eller på gårdspladsen, så man umiddelbart kunne se nytten af den, og til de langt større møller, vi har nu. Det er jo også derfor, vi har nedsat et udvalg, der skal prøve at kigge på, hvordan vi kan få styr på disse vindmøller på land.

Jeg er helt opmærksom på, at det jo er nemt nok for os at sidde her og sige, at vi gerne vil have, at en større del af Danmarks energiforsyning kommer fra vind og anden vedvarende energi. Det er bare ikke så let at indplacere møllerne i landskabet, som det var engang. Den nye generation af møller kan i dag være helt op til 150 m høje, og i en ikke uoverskuelig fremtid kan de være over 150 m. Det er klart, at det stiller nogle ganske særlige krav til planlægningen, og det er også baggrunden for, at jeg siger, at nu skal vi lige prøve at få i hvert fald kommunerne med i det, for ellers kan vi altså komme til at skulle udstikke ganske mange landsplandirektiver.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod godt det svar, jeg fik her, men det, der ligesom ligger tilbage i underbevidstheden, er jo sådan set, at vi alle sammen ved, at hvis man får sin del af generne, vil man også have sin del af gevinsterne.

Hvordan vi får skabt den rigtige holdning til tingene, ved jeg ikke, men ministeren kan måske fortælle os lidt om, hvad hun har af tanker, der kan gøre, at vi kan få det tilbage på det folkelige plan. Det er jo ikke bare noget med, at møllen stod i baghaven, det var jo første generation. I anden generation var det store andelsselskaber, der sådan set gik sammen om det, det var borgerne i området, som havde møllerne i fællesskab og derfor kunne se nytten af dem.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Spørgeren må jo netop tale om det i datid, for udviklingen har jo bevæget sig væk fra, at det kun er den form for organisering, der er på vindmølleområdet, og derfor har vi en fælles opgave.

I sidste ende er det et valg: Hvis vi her i Danmark vil basere en pæn del af vores energiforsyning på vind, skal møllerne altså stå et sted. En del skal stå på havet, men det vil også stadig være sådan – i øvrigt også for at bevare den danske verdensmarkedspostion på området – at der skal placeres vindmøller på land. Det enkle svar er, at kraftværker jo heller ikke nødvendigvis er smukke at have som naboer, og derfor sy-

nes jeg, det i sidste ende er et spørgsmål om at være dygtig til at planlægge: Hvor står de bedst? Det er også et spørgsmål om at være bevidst om, at det er et valg, vi skal træffe: Vil vi have denne energikilde, eller vil vi have en anden energikilde?

Formanden:

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for et sidste spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg synes, vi skal være enige om at droppe det uanvendelige begreb bruttorummelighed.

Vi har på et tidligt tidspunkt talt for et landsplandirektiv, for når man skal til at nedlægge amterne, ved man godt, at det er meget svært at få dem til at lave en planlægning, som er omfattende og vanskelig, og det samme vil desværre formentlig gøre sig gældende i de nye kommuner, som nu skal overtage noget, de slet ikke er vant til.

Ud over det synes jeg faktisk, at det lokale demokrati har haft meget lang tid til at arbejde, nemlig 2½ år, så mit spørgsmål til ministeren er: Hvad er vigtigst for ministeren og regeringen? At overholde den aftale, vi har indgået, og som betyder, at vi skal op på 350 MW vindenergi inden udgangen af 2009, uden at det bliver kaotisk, fordi vi ikke kan komme helt derop på ét år, eller at undgå at gribe ind over for amterne? Hvad er vigtigst?

Kl. 14.15

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg synes igen, man må konstatere, at SF's tidligere udtalte mistillid til, at amterne vil tage deres ansvar alvorligt, var forfejlet. Jeg mener, at amterne har taget det alvorligt, og det er også kommet med i regionplanerne.

Det, der er problemet her og nu, er kommunerne. Fru Anne Grete Holmsgaard sagde lige før, at der er grund til en særlig mistænksomhed mod amterne, fordi de er ved at blive nedlagt, men de har altså alligevel levet op til ansvaret. Man kan sige, at de nye storkommuner dog ikke er ved at blive nedlagt, de får tværtimod lidt flere muskler til at gøre arbejdet med. Jeg tror ikke, det bliver let, men jeg tror alligevel også, at fru Anne Grete Holmsgaard og SF normalt vil være enig med mig i, at det er bedst først at forsøge med dialogen, som vi gør nu i udvalget. Vi taler ikke om hundrede år, vi taler om, at arbejdet skal være færdigt inden udgangen af november,